

ע"פ 837/03/20 - סולימאן אלסייד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

1 יולי 2020

ע"פ 837-03-20 אלסייד נ' ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן - אב"ד
	כבוד השופט יוסי טופף
	כבוד השופטת שרית זמיר
המערער	סולימאן אלסייד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

לפנינו ערעור המופנה כלפי הכרעת הדין, במסגרתה הורשע המערער על פי הודאתו, והן כלפי גזר הדין שניתנו בעניינו של המערער במסגרת ת"פ 65252-12-16 בבית משפט השלום בתל אביב-יפו.

רקע דיוני

ביום 29.12.16 הוגש נגד המערער כתב אישום אשר ייחס לו שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה של חבלה במזיד לרכב ועבירה של תקיפה סתם.

בדיון שהתקיים ביום 25.5.17 בפני בית משפט קמא הודיעו באי כוח הצדדים כי הגיעו להסדר דיוני לפיו כתב האישום יתוקן, המערער יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשע על-פי הודאתו ויופנה לקבלת תסקיר משירות המבחן וכן לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. לא הוצג הסדר לעניין העונש.

וכך נרשמו הדברים הפרוטוקול:

"ב"כ המאשימה: הגענו להסכמה לפיה הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שמוגש על ידי כעת, יורשע, ואנו נבקש כי ביהמ"ש יורה על קבלת תסקיר שירות מבחן וכן, ישלח לממונה על עבודות שירות. עמדתנו העונשית טרם גובשה ואנו נוכל לשוב ולדבר עם ב"כ

הנאשם לאחר קבלת התסקיר. יובהר כי עמדתנו היא להרשעה.

...

ב"כ הנאשם: מאשר את דברי ב"כ המאשימה. הקראתי לנאשם את כתב האישום המתוקן והוא מודה במיוחס לו. אנו נבקש כי ביהמ"ש לא יורה על שליחתו של הנאשם לממונה על עבודות שירות. לצד זאת, נבקש כי שירות המבחן יבחן גם את שאלת אי הרשעתו של הנאשם.

הנאשם: מאשר, ידוע לי כי בית המשפט אינו כפוף להסדרי טיעון".

בהתאם לכך, הורשע המערער ביום 25.5.17, על סמך הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין"), ובשתי עבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה כאמור, המערער, בתאריך 18.5.16 בשעה 15:30 או בסמוך לכך, ברחוב לבונטין 12 בתל אביב, חסם רכבו של המערער את רכבו של יוסף מליק (להלן: "המתלון 1"). המתלון 1 שהיה באותה העת יחד עם אברהם סאסר (להלן: "המתלון 2"), ועם אלעד פרץ, דרש מהמערער להזיז את הרכב. בתגובה, החל המערער להזיז אבנים שהיו בתוך המכולה. המתלון 1 הודיע למערער כי בכוונתו להתקשר למשטרה, או אז תקף המערער את המתלון 1 בכך שלפת בחוזקה בצווארו, חנק אותו, שרט את צווארו והחל להכותו באגרופים בפניו. המתלון 1 דחף את המערער אחורה, ומתלון 2, שהינו חברו של המתלון 1, סייע לו להדוף את המערער לאחור. המערער העיף את הטלפון הנייד של מתלון 2 מידו וגרם לו להתנפץ. מיד ובסמוך, ניגש המערער למכולה, תפס במוט ברזל והניף אותו לכיוון המתלון 1, אז, מתלון 2 ניסה לבלום באמצעות ידו השמאלית את נחיתת המוט על המתלון 1 ונפגע בידו השמאלית ממוט הברזל. המערער שרט באמצעות המוט את רכבו של המתלון 1 וגרם לרכב ושריטות, והמשיך לתקוף את המתלון 1 בכך שהכה אותו בחלק התחתון של הבטן. המתלון 1 החל בבריחה והמערער רדף אחריו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון 1 חבלות בדמות רגישות בצוואר, אדמומיות בצוואר והמטומה בקוטר 6 ס"מ בבטן בצידה השמאלי. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלון 2 חבלה של ממש בדמות סימן אדום בזרועו השמאלית.

ביום 19.10.17 התקבל תסקיר שירות המבחן אשר בסופו המלצה לענישה קונקרטיט והותרת ההרשעה על כנה (להלן- "התסקיר הראשון").

ביום 13.11.17 הגיש המערער בקשה לחזור בו מהודאתו.

בהחלטה שניתנה ביום 19.12.17 נדחתה הבקשה. בפרוטוקול הדיון מאותו היום נרשמה בקשת בא כוחו הקודם של המערער להשתחרר מייצוגו של המערער והמערער ביקש כי ימונה לו סניגור ציבורי. בית המשפט הורה על מינוי סניגור ציבורי למערער.

בדיון שהתקיים ביום 18.7.18 ביקשה הסניגורית הציבורית שמונתה למערער לדחות את הדיון לצורך הזמנת תסקיר משלים וחוות דעת הממונה על עבודות שירות. באותו מעמד חזרה הסניגורית הציבורית וציינה כי המערער לוקח אחריות על עובדות כתב האישום המתוקן וכי הרשעתו תגדע את מטה לחמו.

תסקיר משלים הוגש ביום 9.12.18 ובו חזר שירות המבחן על המלצתו הקודמת.

בדיון שהתקיים ביום 16.1.19 הודיע המערער כי שכר את שירותיו של סניגור פרטי וביקש דחייה לצורך היערכות. בהתאם לכך, שוחררה הסניגוריה הציבורית מייצוגו של המערער.

בדיון שהתקיים ביום 4.2.19 הודיע המערער כי אינו יכול לממן ייצוג סניגור פרטי וביקש כי ימונה לו סניגור ציבורי. בית המשפט הורה על מינוי סניגור ציבורי והדיון נדחה.

לדיון שהתקיים ביום 4.4.19 התייצב סניגורו הנוכחי של המערער והודיע על ייצוג פרטי.

מאז ועד ליום 5.11.19 בו נשמעו טיעונים לעונש, נדחו מועדי הדיון בשל נסיבות שונות הקשורות במערער.

ביום 4.2.20 ניתן גזר הדין על פיו הושתו על המערער עונשים אלה: מאסר בפועל למשך 9 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך של 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו, פיצוי לכל אחד משני המתלוננים בסך של 1,000 ₪.

טיעוני הצדדים

המערער לא השלים עם הרשעתו והעונש שנגזר עליו והגיש את הערעור דנן. לטענתו הראשונה והעיקרית שגה בית משפט קמא כאשר דחה את בקשתו לחזור מהודאתו; לחלופין טען כי שגה בית משפט קמא עת השית עליו עונש החורג מרמת הענישה המקובלת. המערער טוען כי לא הבין את תוכנו של כתב האישום המתוקן ואת משמעות הודאתו וכי עורך דינו דאז לא הסביר לו את תוכן כתב האישום ואת משמעות ההודאה. לטענתו, פיטוריו את בא כוחו לאחר שנדחתה בקשתו לחזרה מהודאה מלמדת על רצונו הכן והאמיתי לנהל את משפטו ולהוכיח את חפותו. המערער טוען כי עוד כשהתקבל התסקיר הראשון בעניינו עלה ממנו כי הוא כופר באחריות כשטען בפני שירות המבחן כי לא ביצע את העבירות בהן הורשע.

באת כוח המשיבה סקרה בטיעוניה את השתלשלות ההליכים בעניינו של המערער וטענה כי המערער שהיה מיוצג בבית משפט קמא, הבין היטב את הסדר הטיעון שנערך בעניינו ואת פרטיו, כפי שהצהיר מפורשות לאחר הצגת ההסדר בבית המשפט. לדבריה, בקשתו לחזור בו מהודאה נעוצה כל כולה בעובדה כי התסקיר בעניינו לא בא בהמלצה חיובית, כפי שציפה. באת כוח המשיבה הדגישה כי בכל מקרה המערער לא טוען כרגע לכשל בייצוג. בנסיבות הללו, עמדתה היא כי

יש לדחות את הערעור.

דין והכרעה

לאחר ששמענו את טיעוני באי כוח הצדדים ועיינו בתיק בית משפט קמא, בהחלטה הדוחה את הבקשה לחזרת המערער מהודאה ובגזר הדין, הגענו לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב באלה וכי דין הערעור להידחות.

בהחלטתו מיום 19.12.17 סקר בית משפט קמא את החוק וההלכה בעניין חזרת נאשם מהודאתו, וקבע כי לא נפל פגם ברצונו החופשי של המערער ליתן את ההודאה ובהבנתו את משמעותה. בית משפט קמא הפנה לדברי המערער כפי שנרשמו בפרוטוקול מיום 25.5.17 על פיהם אישר את דברי בא כוחו שהודיע שהמערער מודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. בית משפט קמא ציין כי המערער היה מיוצג לאורך כל ההליך על ידי סניגור מטעמו אשר ניהל את המשא ומתן מול התביעה וכי לא נפל פגם בייצוג. בית משפט קמא התרשם כי רצונו של המערער לחזור בו מהודאתו נבע מהמלצתו השלילית של שירות המבחן בעניין ההרשעה והעונש ולא ממניע כן.

בהתאם לסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 חזרתו של נאשם מהודאה, כולה או מקצתה, בכל שלב של המשפט, טעונה רשות של בית המשפט על יסוד נימוקים מיוחדים שיירשמו.

האפשרות לחזור מהודאה אינה, אפוא, בגדר זכות אוטומטית. בעניין זה כך נאמר על ידי בית המשפט העליון:

"אפשרות מוגבלת זו לחזרה מהודאה ממחישה את העיקרון המשפטי אותו אימצנו מבראשית, לפיו "הדין הפלילי אינו [...] משחק אשקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק" (ע"פ 1/48 סילוסטר נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד א 5, 18 (1948)), ולצד זאת את העיקרון המשפטי האחר - והחשוב לא פחות - אשר קובע כי הפרוצדורה הנהוגה בבתי המשפט איננה "תכנית כבקשתך" (ראו ע"א 5400/18 מיר נ' מירון, [פורסם בבנו] פסקה 1 לפסק דיני (28.1.2019)). היטיב לנסח זאת השופט נ' הנדל, באומרו: "הנאשם אינו בגדר 'סוחר בשוק' המשפט הפלילי. הוא אינו [...] בן חורין לעבור מהודאה לכפירה בכל עת אשר יחפוץ" (ראו ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 4 (24.1.2011) (להלן: עניין פלוני)) (ע"פ 8777/18 פלוני נ' מדינת ישראל (29.10.19) (להלן: "עניין פלוני")).

לאורך השנים קבעה ההלכה הפסוקה כללים ועקרונות מנחים. כך הוכרו שלוש עילות אשר התקיימות תזכה את הנאשם בחזרה מהודאה וכן נקבע כי הנטל לשכנע בדבר קיומן של העילות מוטל על הנאשם. כך סוכמו הדברים בפסיקת בית המשפט העליון בעניין פלוני:

"לשלוש עילות אלו - פגם ברצון, כשל בייצוג וחשיפת האמת העובדתית - ישנו מכנה משותף אחד: הנטל להוכיח את התקיימותה של כל עילה ועילה רובץ על הנאשם. כך עולה מהאמור בסעיף 153(א) לחס"פ גופו, לפיו הנאשם הוא זה שצריך לשכנע את בית המשפט כי קיימים טעמים מיוחדים שבעטיים יש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו; וכך עולה גם מהפסיקה שעסקה בנושא זה (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 5401/18 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 20 (5.2.2019); וכן עניין כהן, פסקה 21). ברור ומובן הוא, כי נטל הוכחה זה איננו דבר של מה בכך. הנאשם לא יוכל להרימו בהבל-פה. כך למשל, כדי להוכיח פגם ברצון אין די באמירה כוללנית וסתמית לפיה הנאשם היה נתון בעת מתן ההודאה בלחצים שהביאוהו להסכים להסדר טיעון - זאת, מאחר שההליך הפלילי הוא אירוע מלחיץ מטיבו ומטבעו, ובלחצים הרגילים אין די. כדי להרים את נטל ההוכחה, הנאשם יהיה חייב להיכבד ולהראות כי בשל האופן בו נוהל ההליך בעניינו או בשל הדרך בה נוהל המשא ומתן לקראת גיבושו של הסדר הטיעון הוא היה נתון בלחצים בלתי סבירים ופסולים אשר שכנעוהו להודות בכתב האישום; וכן לפרט את מהות הלחצים האמורים.

באופן דומה, גם נאשם הטוען לכשל בייצוגו צריך להיכבד ולפרט מהו בדיוק אותו הכשל. במסגרת זו, יהא עליו להציג לבית המשפט את תגובת הסניגור שאותו הוא מאשים בייצוג כושל (ראו עניין רגבי, פסקה 7; וע"פ 9145/11 מרעי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) (1.5.2013)); ואף לוותר, במידה הדרושה, על חיסיון הדברים שהוחלפו בינו לבין הסניגור עובר למסירת ההודאה, כדי שדברים אלו יעמדו לנגד עיני בית המשפט אשר דן בבקשת החזרה מההודאה... כך הוא גם בכל הנוגע לנאשם החפץ בגילוי האמת העובדתית, שלכאורה אינה תואמת את ההודאה שמסר. כדי לשכנע את בית המשפט ש"המטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו" (הלכת סמחאת, עמ' 802; ההדגשה הוספה - א.ש.), הנאשם יהיה חייב לפרט מהי אותה האמת ולפרוש לפני בית המשפט את סיפור המעשה ואת פרטיה של גירסת החפות שלו, ללא כחל ושרק".

בפסיקה נקבע כי קיימת חשיבות רבה לשאלת עיתוי הגשת הבקשה להתיר חזרה מהודאה. שאלת העיתוי הוכרה כמבחן עזר להכרעה בשאלת המניע (ראו פסקה 20 לפסק דינו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (10.6.13)). בתוך כך מבחינה הפסיקה בין בקשה לחזרה מהודאה המוגשת לפני שניתן גזר הדין, שאז הגישה היא שלא להכביד במשקלם של נימוקים מיוחדים לבין כזו המוגשת לאחר שניתן גזר הדין, שאז הגישה היא מחמירה יותר, "זאת מפני שכאשר הבקשה הוגשה בשלב מאוחר יחסית, ובפרט לאחר מתן גזר הדין, גובר החשש כי מדובר במהלך שנועד לגרוף תועלת דיונית ומהווה שימוש לרעה בזכויותיו של הנאשם... ודוק: מכך אין ללמוד כי בכל מקרה שבו הוגשה הבקשה לחזרה מן ההודאה טרם מתן גזר הדין יש להיעתר לה" (ראו פסקה 17 בע"פ 1050/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.14)). יפים עוד להקשר זה הדברים שנאמרו בעניין פלוני:

"הלכה היא עמנו כי לא הרי חזרה שנעשית לפני מתן גזר הדין כהרי חזרה שבאה אחריו או בשלב של ערעור. במקרה הראשון, ייטה בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו בהתקיים אחת מהעילות לכך - ועל אלו אדבר בהמשך. בשני המקרים האחרונים, לעומת

זאת, ידו של בית המשפט במתן ההיתר תהא קפוצה הרבה יותר נוכח החשש הכבד כי חזרת הנאשם מהודאתו נובעת משיקולים טקטיים ומתכססנות ... מטבע הדברים, במקרים אלו דברי הנאשם שטוען להתקיימות אחת העילות לחזרה מהודאה יכול שלא יספיקו לקבלת בקשתו בשל הקושי הרב לתת בהם אמון".

במקרה שלפנינו, עיתוי בקשת המערער לחזור בו מן ההודאה הוא בטרם ניתן גזר הדין בעניינו, ולאחר שהונח בפני בית משפט קמא תסקיר הממליץ על הותרת ההרשעה בעינה ועל ענישה קונקרטית. עיתוי זה מעורר, כשלעצמו, ובמיוחד בנסיבות בהן היה המערער מיוצג לאורך ההליך, חשש כבד לכך כי רצונו של המערער לחזור בו מההודאה נעוץ דווקא באי שביעות רצונו מההמלצה שהניח שירות המבחן בפני בית המשפט עובר למועד גזירת הדין ובכוונה "לטרף את הקלפים" בהליך הפלילי בעניינו ולהביא לביטול הכרעת הדין. הפסיקה הכירה בכך כי גם אם הבקשה לחזרה מהודאה מוגשת לפני שניתן גזר הדין, הרי שאם נוסף באותה תקופה נתון משפטי-דיוני אשר משנה את מאזן הסיכונים והסיכויים יידרש משקל גבוה יותר של נימוקים מיוחדים (ראו פסקה 22 לפסק דינו של כב' השופט ח' מלצר בעניין שניידר). בנסיבות אלה, מוטל על העותר לביטול ההודאה להניח נימוקים מיוחדים מבוססים ומשכנעים. כפי שנסביר להלן, הנימוקים שהעלה המערער אינם כאלה. מכלול נסיבות העניין והתנהלותו של המערער מבססים את מסקנת בית משפט קמא כי המניע להגשת הבקשה לחזרה מהודאה אינו משום רצון להילחם על החפות אלא משום רצון לנסות ולהשיג יתרון טקטי, הא ותו לא.

בבקשה לחזרה מהודאה טען סניגורו הקודם של המערער כי נחשף לראשונה לעמדתו של המערער לכתב האישום בעת שקיבל עותק מתסקיר שירות המבחן ממנו עלה כי המערער אינו מודה במיוחס לו וטוען להגנה עצמית. לדבריו, מבירור שערך עם המערער, מסר לו המערער כי סיפר לקצינת המבחן את האמת "שלו" לפיה הותקף פיזית ומילולית ונאלץ להתגונן מפני שלושת המעורבים האחרים מבלי שהייתה בידו אפשרות אחרת. כמו כן צוין בבקשה כי המערער הבהיר לסניגורו שבעת שניתנה הודאתו בפני בית המשפט "לא הבין את ההליך לעומקו ואת משמעות הדברים ואף סבר בטעות כי הודאתו נוגעת לעובדה כי השתמש בכוח במהלך האירוע". טענתו של המערער הייתה, אפוא, כי לא הבין את משמעות ההודאה ואת התייחסותה לעובדות כתב האישום. טענה זו הועלתה, כאמור, לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן אשר המליץ על הותרת הרשעתו של המערער ועל ענישה קונקרטית.

כעת, במסגרת הערעור, טוען המערער, באמצעות סניגורו החדש, כי לא הבין את תוכן כתב האישום ואת משמעות הודאתו בעובדותיו וכי סניגורו הקודם לא הסביר לו עניינים אלה. למעשה מעלה המערער שתי טענות: האחת, כשל בהבנת כתב האישום ומשמעות ההודאה, והשנייה, כשל בייצוג משום מחדל הסניגור באי הסברת תוכן כתב האישום ומשמעות ההודאה למערער. הטענה לכשל בייצוג מועלית לראשונה רק במסגרת הערעור, ולו רק משום כך אין להידרש לה ודינה להידחות. מה גם שהטענה לא נטענה לפנינו מפורשות ולא צורפה התייחסותו של בא כוח המערער בערכאה דלמטה, כמתחייב. ממילא לא הוכחה טענה כזו בפני בית משפט קמא, אשר אף התרשם כי לא נפל פגם בייצוגו של המערער. המערער מוסיף וטוען כי לא הבין את תוכן כתב האישום ואת משמעות הודאתו בעובדותיו. ממכלול הנסיבות ומהתנהלותו של המערער עולה הרושם כי לא נפל בהודאתו פגם בהבנת משמעות הדברים. סניגורו הקודם של המערער הצהיר בפני בית משפט קמא כי הקריא למערער את כתב האישום לאחר שתוקן וכי המערער מודה במיוחס לו. המערער לא טען כי הסדר הטיעון ומשמעותו לא הוסברו לו. מתוך פרוטוקול הדיון מיום 25.5.17 עולה כי לאחר ששמע את דברי באת כוח המאשימה ואת דברי סניגורו, אישר המערער את הדברים והוסיף כי ידוע לו שבית המשפט אינו כפוף להסדר הטיעון. לאחר הרשעתו, הופנה המערער לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן. שם, כפי שיפורט להלן,

מסר המערער את התייחסותו לעבירות בהן הורשע; התייחסות המלמדת, אף היא, כי הבין הבן היטב את תוכן כתב האישום ואת מהות העבירות בהן הורשע.

המערער טוען כי את גרסתו "האמיתית", זו הכופרת באשמתו, העלה בפני שירות המבחן, וכי בכך ללמד כי בעת שנתן הודאתו לא הבין את תוכן כתב האישום המתוקן ואת משמעות ההודאה בעובדותיו. עיון בתסקיר שירות המבחן הראשון מעלה כי בהתייחסותו לעבירות בהן הורשע התקשה המערער לגלות אחריות והציג אמנם גישה קורבנית של מי שחש מאוים ופעל מתוך הגנה עצמית. אלא שלצד הגרסה הקורבנית, מסר המערער, באותו מעמד, בפני שירות המבחן, כי על רקע הערה גזענית ויריקה מצד אחד המתלוננים, חש השפלה ופגיעה בכבודו אשר עוררו בו תחושות זעם וכעס שהתבטאו בתקיפתו את המתלוננים. המערער הציג, אפוא, בפני שירות המבחן גרסאות שונות אשר פער ביניהן. מצב דברים זה שומט את הקרקע תחת טענת המערער כי חזרתו מהודאה נובעת ממניע כן ומשום שלא הבין את תוכן כתב האישום, ומחזק דווקא את ההנחה כי בקשתו לחזור בו מהודאה באה מתוך אכזבה מתוצאת תסקיר שירות המבחן, חשש מחומרת העונש וההשלכות של כך על עיסוקו בתחום האבטחה. איננו סבורים כי את דבריו של המערער לקצינת המבחן יש לפרש כחזרה מהודאה אשר את משמעותה לא הבין בעת שנתנה, אלא כניסיון למזער את אחריותו למעשים בהם הודה והורשע בגינם הנובע ממניע טקטי.

אנו קובעים, על כן, כי החלטת בית משפט קמא לדחות את בקשתו של המערער ולא להתיר לו לחזור בו מהודאתו נכונה ולא מצאנו להתערב בה. הרשעתו של המערער, על סמך הודאתו, נותרת על כנה.

ומכאן לערעור על העונש. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע המערער נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. עונשו של המערער הועמד על מאסר בפועל למשך 9 חודשים, לצד עונשים נלווים: מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננים.

בא כוח המערער הציג לעיונו פסיקה אשר, לשיטתו, מבססת את הטענה כי עונש המאסר שהושת על המערער לריצוי בעבודות שירות, הוא עונש חמור יתר על המידה. הטענה מופנית, אפוא, כלפי העונש שהושת על המערער בתוך מתחם העונש ההולם.

כידוע ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים של סטייה ברורה וניכרת ממדיניות הענישה הראויה או עיוות דין. אין זהו המקרה שלפנינו. עיינו בפסיקה שהציג הסניגור, ובה מקרים בהם הוטלו על נאשמים שהורשעו בעבירות של תקיפה אשר גרמה לחבלות של ממש עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות למשך 6 חודשים ופחות מכך. מעשי האלימות על פי העובדות בהן הודה הנאשם חמורים ביותר ויש בהם מידה רבה של אלימות ואדישות לנזקים העלולים להיגרם לקורבן העבירה. הכאת אדם במוט ברזל הוכחה היא למידת האלימות והאכזריות שיש בה מצד המערער. לפיכך, אנו סבורים כי העונש שהושת על המערער על ידי בית משפט קמא העומד על 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות הינו מידתי ומאוזן ואף מהווה לטעמינו עונש מקל במידה לא מבוטלת. בית משפט קמא הביא בחשבון שיקוליו את נסיבותיו האישיות, המשפחתיות והכלכליות של המערער, כמו גם את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, אך זאת לצד גישתו לעבירות בהן הורשע, מידת הסיכון הנשקפת ממנו והשיקולים שבבסיס הסכמתו להשתתף בטיפול. כל אלה מצדיקים הטלת ענישה ממשית ומרתיעה.

סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתן והודע היום ט' תמוז תש"פ, 01/07/2020 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

עודד מאור, שופט

אברהם הימן, שופט